

''Tvåhugget''

14/1
1977

Det går inte bra när det ligger ett tjockt snölager på isen, det blir för mörkt. Gäddorna hittar inte mörten, sa konstnären, därmed bevisande en del kunskaper i ämnet angelfiske. Och skogvaktaren tyckte nog att det låg något i antagandet.

Men trots detta gav vi oss ut på årets första angelfiske. Det var rätt tjock is — det var faktiskt två lager att borra sig igenom. Men det var lätt att sätta ut. Skogvaktaren, som är en klok och försiktig man, gjorde hålen efter isborret större med isbillen. Man vet ju aldrig. Det kan komma storfiskar och smaka på den fina mörten.

En älg hade natten innan gått över sjön. Hans klövar hade gjort tydliga märken i det översta islagret, fina avtryck efter en skogens konung.

SOMMA blänk

Solen lyste värmande. Angelkrokarna var snart utsatta, det var bara att vänta på första ''sprätten''. Den kom raskt och följdes av några till som gav till resultat två rejäla gäddor med mycket rom i sig.

Klockan närmade sig två. Det var just ''tvåhugget'' vi väntade på. Det sista som överger människan är ju som bekant hoppet och att inruta dagen i jämna timmar och därmed jämna — men också mycket vaga — huggperioder är ett sätt att hoppas på fiskelycka. Så kan man fortsätta tills det skymmer och man är tvungen att ta upp redskapen.

Nu blev det också ett ''trehugg'' — två sprättar som vi dock missade. Men som kamraterna i fiskegänget ofta säger: Fisken skall ju också ha sin chans. Snygg bortförklaring!

Den bleka eftermiddagssolen sänkte sig över storskogen kring sjöng och det började bli kallt. Hålen frös till allt snabbare. Men den friska luften var skön att inandas efter helgernas stillasittande. Angelfisket ger motion också.

-ving